23 juni • 2005

på Ljungen

pris 20 kr

Truls Andersson står vid sin brunn medan Anders Göransson halsar en pilsner. Barnen Maria och Olof ser intresserat mot fotografen Matilda Månsson.

Två profiler på Ljungen

Truls i brunnen

Tittar man noga på bilden ovan skall man finna vatten till vänster, det är Höllviken. Det svarta strecket som skiljer vatten från land är rälsen till Falsterbobanan som lades under 1903 och invigdes i maj 1904. Bilden kan vara tagen samma år.

Framför huset gick vägen mellan Vellinge och Skanör. Fram till 1904 trafikerades den av diligens två gånger i veckan. Det kan inte ha varit mycket trafik, bara om man hade ett direkt ärende till någon av städerna gjorde man sig besväret att fara dryga milen ut över heden med sin blandning av sankmark och lössand. Hade man kommit så långt som till Truls i brunnen kunde det kanske smaka med en bier eller en lemonad.

Truls Andersson var ursprungligen skräddare men blev tidigt fiskare med servering av förfriskningar som bisyssla. Tillnamnet »i brunnen« fick han för att han förvarade flaskorna därnere i brunnens kyla. På bilden står Truls invid brunnnen, han har ställt upp sitt sortiment på det öppna locket för att göra lite reklam, vilket nog kunde behövas nu när järnvägen tagit över stora delar av kundkretsen och det var flera kilometer till närmsta station i Ljunghusen.

Huset som bör vara byggt kring mitten av 1800-talet har på bilden ett nylagt spåntak, betalt av järnvägsbolaget, för att undvika att glöd från loken tände eld på huset. Skorstenen avslöjar att huset ursprungligen haft halmtak. Idag ligger det nyrenoverat vid den 1992 invigda kustvägen. Kör man från Höllviken mot Skanör är det sista huset på vänster hand före Falsterbokanalen.

Truls Andersson som var född 1825 i Stora Hammar flyttade ut på Ljungen 1871. Han kom närmast från Kämpinge nummer 9. Truls hade blivit änkling 1861 då hans första hustru Mätta dog i barnsäng 34 år gammal. Med tre överlevande barn att ta hand om gifte han sig andra gången med Kjersti Andersdotter som redan hade dottern Ingrid. Tillsammans fick de tre barn, Ola, Jöns och Maria.

Bara tre år senare dör även Kjersti vid 38 års ålder och Truls är åter änkling.

I skriften »Ett litet julhäfte« av Anders Pet-

Kulturföreningen Calluna
Då och nu på Ljungen

Två profiler på Ljungen *fortsättning från sidan 1.*

ter Erikson från 1879, får vi ett hemmahos reportage från Truls stuga.

»Då vi hunnit fram till de båda stugorna, som synts på avstånd, gjorde vi halt.

Härifrån måtte vår gamle ritlärare ha tagit motiven till de planscher, han gav oss att teckna i skolan. Samma förfallna hydda tyckte jag mig ha sett förr, och det var liksom att uppliva gamla minnen från pojkåren, då jag satte mig ned att rita av lerkojan med sitt torvtak, sin halmbeklädda gavel och sina av havstång förfärdigade utbyggnader.

– Der har väret fler polpeder förr, sade fiskaren, som bodde mittemot, och med vilken vi kom i samtal. Med polpeder menade han utbyggnader. Likaså berättade han, att det blå fönstret med de tre rosorna på, som satt där uppe i halmen, blivit bärgat efter något förolyckat fartyg. – Fiskaren var enligt sitt eget påstående »en treflig man och ville gärna snacke«. Snart hade vi också reda på både hans historia och grannens mittemot. Själv hade han i sin ungdom försörjt sig med nålen, men tyckte liksom den hjältemodige skräddaren i sagan, att yrket var för skamligt för en man, varför han slagit sig på att fiska torsk istället.

– Nä jesgemä sicken en! utropade han, då han varseblev min teckning. Di må rita av mi stua og!

– Den är för ny och vacker, försäkrade jag.

Ditt hus var för vardagligt att kunna bli förevigat, men må ditt namn gå till eftervärlden, du hederlige och »treflige« Truls Nilsson!

Vi blev bjudna på ett glas bier och visade vår erkänsla genom att traktera Truls med cognac samt ge hans lilla flicka en ny tioöring.«

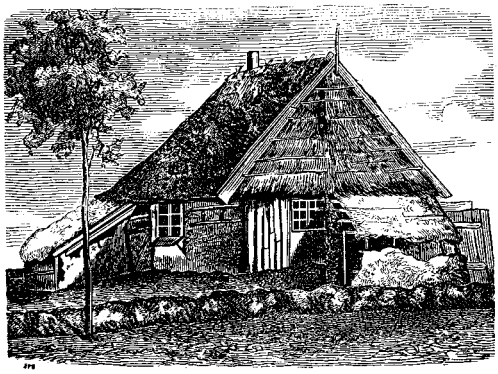

Truls granne på Ljungen. Teckning av A.P. E. 1879.

Det är Truls tolvåriga dotter Marie som här får en liten slant. Resenärens minne tycks svika då han kallar Truls för Nilsson. I kyrkböckerna heter han Andersson.

Truls var hela 85 år gammal då han dog av ålderdomssvaghet på lasarettet i Lund 1910.

❧

Vi återgår nu till omslagsbilden. De övriga personerna på bilden är nämligen också kända. Framför det överdimensionerade räcket som det var tänkt att kunderna skulle binda hästarna vid står Anders Göransson, alltså »Anders Gören« och halsar en bier. Även Anders var fiskare, och det blev också hans son Olof som på bilden nonchalant står lutad mot träräcket. Framför Olof står hans syster Maria. Anders var Truls närmaste granne mot väster, men det var långt mellan grannarna.

Truls i brunnens hus på 1920-talet. Det ser i allt väsentligt likadant ut idag.

Både Truls i brunnen och Anders Gören har fått vägar uppkallade efter sig i Höllviken och Ljunghusen.

Hänt sedan sist

I samarbete med Ljungens Seniorer har vi haft en studiecirkel sju gånger i tvåtimmarspass. Syftet har varit att få veta mer om Ljungen och det område vi bor i. Vi har under dessa möten visat bilder och berättat kring dessa.

Deltagarna själva har också fått möjlighet att berätta om sina minnen och upplevelser.

Vi har bland annat haft följande punkter på programmet; kommunerna bildas och om hur det var tidigare; järnvägen kommer till byn, betydelse och lite kring järnvägen; kanalen och Ljungsäters sjukhus; restauranger, hotell och dans; skolliv, vilka skolor var och när; kyrkan mitt i byn; sommargästernas betydelse för utvecklingen av samhället och affärslivet och slutligen föreningslivets betydelse för bygden.

Vi talade också om de gamla minnesmärkena och om vad som finns kvar, Kungshögen vid Fotevik, Stora Hammars gamla kyrka, möllan vid Fotevik, Collins sten, bronsåldershögen Sohög, Kämpinge kyrka och Kämpinge vall.

Vid avslutningen uttalade deltagarna sin tillfredställes med cirkeln och menade att de kunde rekommendera den för alla intresserade.

Ingemar och Christian som var ansvariga från Callunas sida tackar för intresset och vi tycker att det varit lärorikt även för oss.

❧

Som Du kanske redan läst i Sydsvenskan så har den gamla skälstenen nedanför Ljunghusens station nu äntligen dragits upp ur ån och satts upp på ängen bredvid.

Vi kommer under sommaren – med Länsstyrelsens medgivande och instruktioner – att rengöra och fylla i texten på alla det tre stenar som står kvar i sin ursprungliga miljö.

❧

Årsmötet hade vi den 20 april på Höllviksstrand - EFS.

Styrelsen har nu följande sammansättning, Ingemar H Johansson, Christian Kindblad, Bertil

Anders Göranssons hus i Ljunghusen på 1930-talet. Bilden är tagen från infarten till Vikensvägen. I dag skulle kiosken och bron ha tagit upp större delen av bilden.

Anders hus skulle så småningom hamna på andra sidan Falsterbokanalen när denna grävdes under andra världskriget.

Anders Göransson var född 1863 och gift med Elna Nilsson som var ett år yngre. De fick barnen Gerda 1893, Olof 1899, Maria 1902 och Alma 1908.

De båda syskonen Maria och Olof Andersson kom efter faderns död att bo kvar i föräldrarnas hus i Ljunghusen långt in på 70-talet.

Olof sålde fisk och hjälpte till i sommargästernas trädgårdar. Han sågs cykla omkring med blomma i knapphålet och elegant vit keps. Det finns en bild av honom i Jacques Werups bok »Hemstaden« och den sjungande familjen Neumann, som tillbringat många somrar i Ljunghusen, har skrivit en visa om honom. Det går många historier om Olof, en del sanna men lika många får nog kallas mytologiska, det är elaka eller roliga historier som har berättats om originella människor runt om i Sverige.

Efter Olofs död 1975 bodde Maria kvar ensam under några år innan kom hon till Kronodalsgårdens ålderdomshem. Här trivdes hon och »levde upp« under sina återstående år. Maria dog 1982.

Deras hus gick inte ett lika ärofullt öde till mötes som Truls. Då det revs 1983 hade det inte blivit moderniserat överhuvud taget. Det var ett korsvirkeshus med klineväggar och enkla fönster, inget rinnande vatten, ingen elektricitet och som enda värmekälla fanns en vedspis med så kallad uteliggare mot stora rummet. En tredjedel av huset var stall och lada. I vissa utrymmen var det jordgolv.

Detta hus förblev de båda syskonens hem mitt i ett växande sommarstuge- och villasamhälle. Den tilltagande biltrafiken som drog förbi alldeles inpå knutarna fick huset att knäa. Naturligtvis kallade man dom för original, de blev ju en sista rest av ett enklare och för länge sedan svunnet sätt att leva.

ChK

Nedan ser vi Olof Andersson väga upp spättor med sitt besman.

Lundahl, Peter Nilsson, Roy Larsson och Christer Holgersson.

På årsmötet ställdes frågan om föreningens inriktning, frågan gällde om vi skulle engagera oss i olika nutida problem och politiska frågor. Frågan besvarades med ett klart nej av årsmötet. Frågor som berör föreningslivet skall och bör vi naturligtvis ha synpunkter på, i övrigt skall vi ligga lågt.

Ett tack till våra revisorer.

Efter det stadgeenliga årsmötet visades först ett bildspel som gav en tillbakablick från starten av föreningen för tio års sedan. Därefter ett andra bildspel med blicken framåt och tankar om framtiden i föreningen och det samhälle vi har omkring oss.

Bildspelen uppskattades av deltagarna och det blev en del diskussion kring dessa. Vi skall försöka lägga upp bildspelen på vår hemsida www.calluna.nu

ihj

Tack till någon av våra medhjälpare.

Vellinges däggdjursfauna

Vellinge kommun består till större delen av ett nästan slätt jordbrukslandskap, som dock i nordost övergår i ett odlat backlandskap med dödisgropar. I dödislandskapet finns dessutom ett mindre skogsparti och på slätten finns gårdarnas parker och energiskogar som avbrott i det öppna landskapet. Annars är det betade strandmarker och långgrund kust, som utmärker Vellinges natur om man undantar Falsterbonäset, som har ett mera mosaikartat landskap.

Första intrycket är att Vellinge kommun är artfattig. Besökaren ser fälthararna på åkrarna och kanske de små flockarna av **rådjur**. Längs kusten och i bebyggelsen är det mest de liksom **fälthararna** inplanterade **vildkaninerna**, som uppmärksammas. **Knubb**- och **gråsälarna** på Måkläppen kan också lätt ses från land med en tubkikare och framförallt knubbsälarna rör sig gärna längs badstränderna och följer människor på stränderna.

Möss och mullvadar

Den som skall uppleva mera av Vellinge kommuns däggdjur får antingen ut och röra sig på nätterna, aktivt söka efter djuren, läsa deras spår och spårtecken eller vara utrustad med ett änglalikt tålamod. Lättast att få se vilda smådäggdjur har man om man använder levandefällor. Lyfter man på brädor och flak som ligger längs kusten kan man om man är snabb få tag i smågnagare och näbbmöss. Ett alternativ är att se vad **katten** släpat hem. De vanligaste smågnagarna är **åkersork** och **mindre skogsmus**, som finns praktiskt taget överallt. I bebyggelsen finns också **brun råtta**, en invandrare från Asien på 1800-talet och **husmus**, som varit människans ständiga följeslagare på i stort sett hela vårt klot. I parker och skogar finns **större skogsmus** och **ängssork**. Längs diken och vid våtmarker finns vår största ursprungliga sork, **vattensorken**, som liksom den allmänt förekommande **mullvaden** kastar upp jordhögar. Den senare, som lever av daggmask och insektslarver i marken gör ingen skada medan vattensorken, när den kommer in i en trädgård eller fruktodling kan åstadkomma stor skada på buskar och träd. Jordhögarna ser kanske inte så trevliga ut i trädgården, men betrakta dem som naturlig toppdressing och borsta ut dem över resten av gräsmattan på våren. I smågnagarnas gångar rör sig också den **större näbbmusen**, ett litet musliknande rovdjur, som ger sig på allt ifrån insekter till möss. Dess giftiga bett kan döda en mer än dubbelt så stor skogsmus om de hamnar i samma levandefälla. Näbbmusen har stor aptit på grund av sin i förhållande till volymen stora yta, och måste därför äta ungefär sin egen vikt varje dag för att kunna klara värmebalansen. Musen i fällan är därför ofta till stora delar uppäten, när fällan vittjas. Den ännu mindre **dvärgnäbbmusen** äter mer än sin större släkting. Den påträffas inte lika ofta som den större arten. Att se skillnad på dem görs enklast på tänderna. En art som jag inte själv sett i vår kommun är den på magen helt vita och på rygg och sidor helt svarta **vattennäbbmusen**, som jagar främst insekter i och vid bäckar och dammar. Den tvåfärgade svansen fungerar som roder, eftersom den har håren ställda så att den blir hög och platt.

Två dagar gammal grå kut. Foto Jan-Åke Hillarp

Vessla och hermelin

Med alla smådäggdjuren i markerna, måste man räkna med att det finns rovdjur, som lever av rikedomen. **Småvesslan**, som är vårt minsta rovdjur, ses inte lika ofta som den större med svart svansspets försedda **hermelinen**. Den senare förekommer i de områden där vattensorken huserar eftersom denna art är främsta bytet i Sydsverige. Dessa två små vesslor är anpassade att söka sina byten i smågnagarnas gångar, därav deras storlek och form. Färgen kan variera under året. De som blir vita under vintern minskar i antal på grund av de milda vintrarna. Det är lätt för deras fiender att upptäcka ett litet vitt studsande djur på vinterns barmark. Med **rävens** nedgång från senare delen av 1980-talet så ökade de större mårddjuren med följd att **småvessla** och **hermelin** minskade starkt. **Illern** kommer närmast i storlek, även om den kan nå en vikt på över 1,5 kg. Den har troligen ökat i det skånska landskapet efter vildkaninens införande 1903. Kaniner utgör stapelfödan för arten, som dock inte försmår grodor, smågnagare och fågelungar eller ägg.

Till modern småhusbebyggelse har **skogsmården** anmärkningsvärt väl anpassat sig. Den lever ofta i vindsutrymmen, som får ersätta de grova ihåliga träd, som i så hög grad saknas i vår kommun. Tyvärr så kan dess avträden och matförråd därför ibland placeras inomhus, vilket ger en inte alltför angenäm odör och kan orsaka förstörelse. Den är emellertid rätt lätt att störa ut och sedan gäller det att stänga till vägarna in i huset. **Ekorren**, som är bunden till främst tallbestånd och bebyggelse, är ursprungligen mårdens stapelföda. Den är en gnagare som inte ratar vare sig fågelägg eller fågelungar. Beståndets storlek varierar mellan åren. Även ekorren kan bygga bon på vindar och i andra skyddade utrymmen i våra hus.

Grävlingen är det största mårddjuret i vår del av landet. Trots sin storlek är det huvudsakligen daggmask och insekter, som den livnär sig av, även om den har en mycket bred diet från frukt och bär till kaninungar och fågelägg. Det är säl-

lan man ser grävlingen, men ofta finner man dess u-dalsformade grytutgångar, karaktäristiska avträden och växlar (stigar). Gamla grävlinggryt under hus kan skapa sättningar och den måste i sådana fall utestängas även om det är svårt – den är en mycket effektiv grävare. Den bryter sig ibland in i hönshus och kaninburar, men annars är den en mycket trevlig och roande bekantskap, som till och med har ett antal fan-klubbar i England.

Ett nytillskott bland mårddjuren är **minken**. Den infördes som farmdjur till Sverige från Nordamerika i början av 1900-talet. Djur som på olika sätt kommit ut har ibland lyckats föröka sig och arten är nu etablerad i hela landet. Främst följer minken vattendrag och kuster. Den livnär sig av fisk, grodor, smågnagare, kaniner och fåglar och kan speciellt på öar göra stor skada på häckande fågelkolonier. Den simmar och dyker obehindrat. Liksom iller och mård lägger den upp matförråd. Den är idag allmän i kommunen, men antalet varierar mellan åren.

De större mårddjuren ökade kraftigt när räven på 80-talet drabbades av rävskabben och praktiskt taget dog ut i vårt område. Nu när den kommit tillbaka på »fastlandet« har antalet mårddjur minskat igen. På Falsterbohalvön kom skabben inte förrän 1995 och där har rävstammen nu börjat återhämta sig.

Bland de djur, som har fasta stammar i Vellinge kommun finns också **igelkotten**, som huvudsakligen är bunden

Ekorre. Foto Jan-Åke Hillarp

till människans närhet. Detta beror på tillgången på bra vinterkvarter för vinterdvalan, färre **grävlingar** – den är den viktigaste predatorn på igelkott hos oss – och slutligen bevattningen i trädgårdarna, som ger god tillgång till daggmask även under torkperioder. Arten är en av de få vilda däggdjur, som man utan risker kan mata in i sin trädgård. Ge den inte mjölk att dricka, den får diarré. Vatten är bättre och för övrigt kan den serveras alla typer av animalisk föda som katt – och hundmat, men också pannkakor.

Åtta veckor gammal knubbsäl. Foto Jan-Åke Hillarp

Fladdermöss

Vilka fladdermusarter som finns i kommunen är ännu ofullständigt utrett. Hela året har vi **dvärgfladdermus**, **långörad**, **gråskymlig** och **stor fladdermus**. Var övriga arter som finns här övervintrar är osäkert, men **vattenfladdermusen** och den **nordiska fladdermusen** har troligen sina vintervisten på kontinenten. **Trollfladdermusen** observeras enbart under sträckperioderna på vår och höst. Troligen är det flera arter än denna som passerar oss under sträcket.

Sälar

På Måkläppen och Blinda Segelskären samt någon gång på Black är de vanligaste däggdjuren **knubbsäl** och **gråsäl**, som just nu finns i stammar på ca 110 djur vardera. Jakten på dem upphörde i slutet på 1960-talet, men trots det är de utsatta pga miljögiftsbelastningen i Södra Östersjön. Denna höll helt på att utplåna gråsälen på 1960- och 1970-talen. De återhämtar sig nu långsamt. För gråsälens del beror detta på att tillskott kommer utifrån i form av invandring från det egentliga Österssjön och på utsatta giftfritt uppfödda kutar från Forsmark. Kostnaderna för detta bestrids av WWF.

Några arter har försvunnit under andra hälften av 1900-talet. **Uttern** hade sitt troligen sista tillhåll i kommunen i Falsterbokanalen och försvann 1960. Det har sedan visat sig att dess tillbakagång främst får skyllas miljögifterna. Enstaka tumlare passerar ännu genom Sundet, **Tumlare** drunknade i garn eller ilandflutna sedan länge döda, har rapporterats sedan 1970-talet. Att arten är fåtalig i hela Östersjöbäckenet har troligen också med miljögifterna att göra. Vikaren lär ha funnits här för hundra år sedan. En sedan länge död vikare flöt iland på västsidan av Falsterbohalvön för några år sedan.

Andra arter uppträder endast tillfälligt. En sådan är **älgen**, som är nästan årsvis i vår kommun och som även haft ett fast bestånd på Näset mellan 1988 och 1992. Under denna period föddes också minst tre kalvar i området. **Kronvilt** har troligen även kalvat i kommunen i början på 90-talet, då en hind höll till i Kämpinge – Räng-området i två år och en kalv blev påkörd av en bil. Även

Vellinges däggdjursfauna *fortsättning från sidan 5.*

en hjort (handjur) höll till i området 1992. I slutet av 90-talet förvirrade sig en kronhjort in i Vellinge. Även **dovvilt** har tillfälligt uppträtt hos oss. En unghjort drunknade i Falsterbokanalen i början på 80-talet. **Vildsvin** har under de senaste tio åren siktats och påkörts i vår kommun vid några tillfällen. Några djur har också skjutits.

Under slutet av 1800-talet förekom två fjällrävsinvasioner i Skåne. Det finns bevis för att åtminstone den ena invasionen nådde så långt söderut som till Jordberga. Den **fjällräv**, som påkördes utanför Höllviken 1991, visade tecken på att ha gått på nätgolv och kunde således inte härstamma från naturlig invandring. Detsamma bör ha varit fallet med den fjällräv, som höll till på Näsholmarna och Lilla Hammars Näs några år senare.

Mest prominenta av de tillfälliga gästerna är väl de två **vargar**, som uppträtt i kommunen under 1900-talet. Den ene smet vid en omlastning på Malmö Centralstation 1908 och sedan sköts i Ljunghusen i september samma år. Den finns nu uppstoppad på Falsterbo Museum. Den andre en vild och liksom den föregående ung hanvarg sövdes utanför Höllviken i juni 1984.

Vad kan vi vänta oss i framtiden? Det är svårt att sia, men **tvättbjörn** eller **stenmård** är tänkbara arter. Mården kan troligen ta sig hit via Öresundsbron och tvättbjörnen med flytande föremål. Inte från Nordamerika, men väl från Nordtyskland, där den etablerat sig. Listan över fladdermöss bör nog också kunna utökas med några arter.

Meddela gärna FNF (Falsterbonäsets Naturvårdsförening) vad Du sett i Vellinges natur.

Jan-Åke Hillarp/FNF

De gamla husen och stugorna

Jag har sedan sommaren 1958 vistats härnere på Ljungen. Under denna tid har det skett stora förändringar i miljön. De gamla sommarhusen rivs och ger plats för mer eller mindre spektakulära villor. Ungefär 25-30 av de gamla husen rivs eller ändras till åretruntboende per år, detta inom området från Stenbocks väg till Falsterbokanalen.

Därför är det roligt att kunna visa hus som fortfarande har något av den gamla miljön i sig.

Det jag då tänker på är trähuset med »snickarglädje« i det inte alltför stora formatet, gärna med en liten skylt med namn på huset.

Till exempel »Solgläntan«, »Tallstugan«, »Villavila«, »Majaro«. Alla är namn som för mig uttrycker lugn och ro och en avslappnande vistelse i den kära stugan.

Jag vill denna gång visa ett gammalt hus som under flera år gjort intryck på mig.

Byggt 1925 för 1.905 kronor för allt virket enligt en gammal faktura vi fått låna. Huset ritades av ägaren som lät bygga huset. Det är ju något större än de små stugorna, men den originella dörren och det mönster som är genomgående för huset har alltid tilltalat mig. Huset används fortfarande som sommarhus.

Har Du något hus som Du vill visa eller vill Du tipsa om något som Du tycker är ett prov på den gamla miljön. Hör av Dig. Vi publicerar inte bilder och historik utan ägarens tillstånd.

ihj

Hembygdsgillet i

Callunas *KulturPenning* för 2004 gick till Hembygdsgillet i Skanör och Falsterbo. Här följer en kort presentation.

Hembygdsgillet startade 1970 och har till huvuduppgift att på olika sätt värna om vårt svenska och skånska kulturarv. Främst sker detta genom dansaktiviteter med såväl folkdans som gammal- och gillesdans för vuxna och barn. Förutom dans sysslar Gillet med dräktsömnad och andra slöjdaktiviteter till bland annat midsommarlotteriet.

Trots en hård konkurrens från andra intressanta aktiviteter kan man i föreningen konstatera att antalet barn och vuxna ökar vid Gillets arrangemang.

Gillets största årliga arrangemang sedan starten 1971 är Midsommarfesten i Skanörs Stadspark. Med dragspel och fioler i täten defilerar man genom det sommarfagra Skanör från rådhuset till Stadsparken. Här väntar en festglad publik på att få hjälpa till att resa majstången. Förutom kaffeservering och lotteristånd har Hembygdsgillet dansuppvisningar med såväl barn som vuxna engagerade. Här spelas det upp till allmänhetens dans. På kvällen fortsätter så den allmänna dansen, med avbrott för den medeltida Fackeldansen, då man försänker festplatsen i mörker och endast skenet från facklorna lyser.

I Skanör och Falsterbo har man också huvudansvaret för en del andra arrangemang, som resandet av »Linnéstången« som lövas och reses på Axelsons torg under festliga former med tal, dans och ringlekar på midsommardagen.

Mölledansen vid Skanörs gamla mölla avhålls söndagen efter Midsommardagen med dansuppvisningar, dräktvisning och polonäs med publiken.

Skördefesten på Andreas Lundbergagården i Falsterbo, andra söndagen i

Skanör och Falsterbo

augusti. Här gräddas äggakaka och steks fläsk, som kan sköljas ner med svagdricka, här tröskas med slaga, dansas och så visar man även lite hur det var förr.

Julstök på gammaldags vis är det den första advent, då man förbereder sig inför julen på gammaldags vis. Här bakas pepparkakor, stöps ljus, mals senap och pysslas. Även detta arrangemang sker på Andreas Lundbergagården.

Gillet ställer gärna upp och dansar för Er. Kontakta ordförande Staffan Mårtensson på telefon 040-47 35 30.

Mer information finns på Gillets hemsida:

http://hem.passagen.se/hembygdsgillet/index.htm

HEMBYGDSGILLET SCHANÖR ET FALLSTERBO

Lästips från Calluna

Se inköpställen på sidan 8.

125 kr

45 kr

90 kr

125 kr

105 kr

130 kr

160 kr

80 kr

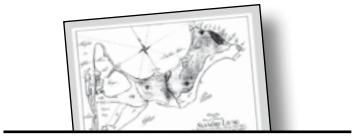

95 kr

Nygräddade snäckor 15 öre

Tyvärr, den tiden är förbi!

Men upplev 1900-talets köpmän och servicefolk på Näset genom Callunas bild- och textmässigt fängslande bok

”Från Sillabör till Snabbköp”

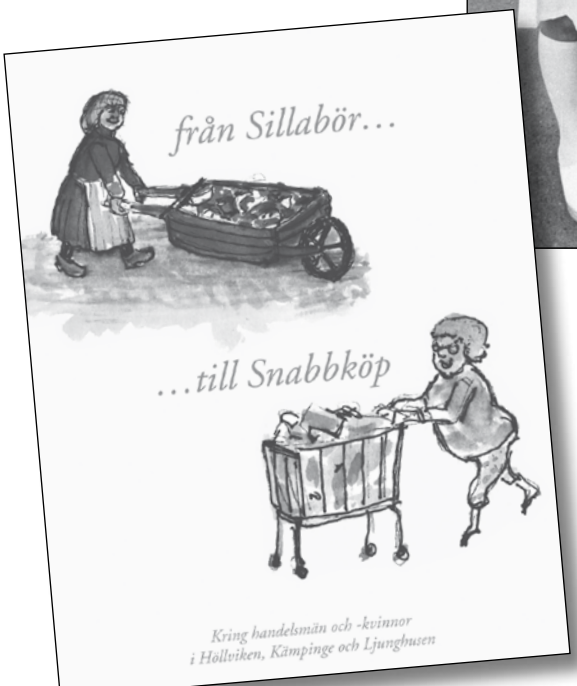

Här köper Du Callunas böcker

Höllviken:
Biblioteket, ICA-Toppen
och Coop Konsum

Kämpinge:
Bärnstensmuseet*

Skanör:
Biblioteket, ICA- Supermarket*

Cyberspace:
www.calluna.nu

* = begränsat urval

På Ljungen ges ut av
Kulturföreningen Calluna

Styrelse
Ingemar H. Johansson
Christian Kindblad
Christer Holgersson
Bertil Lundahl
Peter Nilsson
Roy Larsson

Redaktör
Christian Kindblad, *chk*
christian.kindblad@telia.com

Ansvarig utgivare
Ingemar H. Johansson, *ihj*
calluna@tele2.se

Grafisk form
Christian Kindblad

Tryck
Holmbergs, Malmö

Adress
Kulturföreningen Calluna
V. Mölledalsvägen 18
236 34 Höllviken
040-45 11 48

Callunas hemsida
www.calluna.nu

Medlemsskap
Sätt in 100 kr på postgiro 250862-0

Tidningen utkommer
med 4 nummer per år.

Återge gärna våra artiklar
men ange alltid källan.

Ljung, *Calluna vulgaris*

Kulturföreningen Calluna
DÅ OCH NU PÅ LJUNGEN